

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Tdo/35/2019
Identifikačné číslo spisu: 3812010144
Dátum vydania rozhodnutia: 4. marca 2020
Meno a priezvisko: JUDr. Štefan Michálik
Funkcia:
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:3812010144.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Petra Paludu, na neverejnom zasadnutí konanom 4. marca 2020 v Bratislave, v trestnej veci obvinených G. R. a D. E., pre pokračovací zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 233 ods. 1 písm. b), ods. 3 písm. b) Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného D. E. proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 9. augusta 2018, sp. zn. 2To/66/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného D. E. sa o d m i e t a.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prievidza rozsudkom z 22. februára 2017, sp. zn. 2T/44/2012 (ďalej tiež len „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“), uznal obvineného D. E. (ako aj G. R., ktorý si v tejto veci dovolanie nepodal) za vinného zo skutku č. 1 z pokračovacieho prečinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 233 ods. 1 písm. b), ods. 3 písm. b) Tr. zák. a zo skutku vedeného pod č. 2 z prečinu krádeže formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

1. v období od mája 2007 do októbra 2007 obž. E. postupne dohodol od neznámych osôb odkúpenie 5 motorových vozidiel, a to Škoda Fabia 1,4 Comfort, evidenčné číslo R. XXX G., Škoda Fabia 1,4 Comfort, evidenčné číslo M. XXX A, Škoda Fabia 1,9 TDI PD Elegance, evidenčné číslo U. XXX J., Škoda Fabia Sedan 1,2 HTP Classic, evidenčné číslo U. XXX N., Škoda Fabia Combi 1,9, TDI PD Elegance, evidenčné číslo U. XXX N., ktoré boli odcudzené rôznym vlastníkom na rôznych miestach v Slovenskej republike, za ktoré motorové vozidlá zaplatil kúpnu cenu obž. R. na základe požiadavky obž. E. súčasne obž. R. od neznámych osôb prevzal tieto motorové vozidlá bez dokladov, technických preukazov a kľúčov od nich, následne v období od mája 2007 do októbra 2007 v obci Q. - U. (okres R.), vo dvore rodinného domu na ulici F. č. XXX/X obž. R. obž. E. tieto motorové vozidlá uschovávali, spoločne rozobrali a rozpílili, z ktorých si jednotlivé komponenty rozdelili a následne jednotlivé komponenty obž. R. sčasti držal vo dvore tohto rodinného domu a sčasti rozpredal

neznámym osobám a obž. E. s nimi naložil neznámym spôsobom, pričom obž. E. povedal obž. R., aby rozstrihal a zahodil evidenčné značky týchto motorových vozidiel, čo však obžalovaný R. neurobil a evidenčné značky u seba uschovával, čím získali neoprávnený prospech vo výške 34 489 euro,

2. po predchádzajúcej vzájomnej dohode sa od 18.00 hodiny dňa 14. septembra 2007 do 05.10 hodiny dňa 15. septembra 2007 vlámali do garáží na južnom obchvate v R. oproti firme Yazaky s popisným číslom XXXX a XXXX tak, že prineseným páčidlom odstránili visiace zámky a vylomili cylindrické vložky na týchto garážových dverách, následne vošli do priestorov týchto garáží, pričom z garáže s popisným číslom XXXX odcudzili teplovzdušný agregát zn. PROBUGAS model KID15 v hodnote 398,33 eura, vysokotlakové striekacie zariadenie zn. PowrTwin typ 6900 v hodnote 7 302,66 eura, technický vzduchový kompresor zn. METABO typ E350/9/100 v hodnote 1 493,73 eura, stavebný technický priemyselný vysávač zn. METABO typ AS 1200 v hodnote 663,88 eura, vysávač značky HS 1200 v hodnote 165,97 eura, uťahovačku zn. Makita dva kusy v hodnote 331,94 eura, brúsku na sadrokartón zn. Flex v hodnote 1 161,79 eura, striekacie zariadenie značky TITAN v hodnote 1 261,37 eura, uhlovú brúsku zn. Makita v hodnote 82,98 eura, ručnú vrtačku na kov zn. Makita v hodnote 82,98 eura, ručnú vrtačku zn. Makita v hodnote 165,97 eura, chvostovú pílu zn. Makita v hodnote 232,36 eura, 2 ks hadice na PowrTwin 6900 v hodnote 199,16 eura, vibračnú brúsku zn. Metabo v hodnote 56,43 eura, 2 sady vrtákov značky Makita v hodnote 56,43 eura, nitovacie kliešte v hodnote 16,60 eura, uťahovačku do sadrokartónu v hodnote 298,75 eura, ručné miešadlo zn. Makita v hodnote 232,36 eura, technický vysávač značky HILTY v hodnote 663,88 eura, čím spôsobili majiteľovi garáže a uvedených vecí R. A. škodu odcudzením vecí v celkovej výške 15 033,53 eura a škodu na poškodení zámok v celkovej výške 119,50 eura, následne z priestorov garáže s popisným číslom XXXX odcudzili - 4 kusy hliníkových diskov zn. BETABETA na osobné motorové vozidlo značky Suzuki Ignis v hodnote 298,75 eura, 4 kusy pneumatík značky Nokia o rozmeroch 175 X 70 v hodnote 331,94 eura, 4 kusy plechových diskov v hodnote 33,19 eura, 4 kusy pneumatík značky Michelin o rozmeroch 14/185 X 65 v hodnote 165,97 eura, modelársky vrtuľník značky Sigma v hodnote 49,79 eura, vzduchovku značky Slávia 631 a 100 kusov brokov v hodnote 49,79 eura, golasadu značky Tonna v hodnote 73,03 eura, autolekárníčku v hodnote 8,30 eura, 2 kusy kanistrov 20 l s benzínom v hodnote 73,03 eura, kvapalinu do ostrekovačov v hodnote 2,32 eura, kľučku na osobné motorové vozidlo značky Lada v hodnote 6,64 eura, 2 kusy žiaroviek H1 Xenon blue v hodnote 13,28 eura, čím spôsobili majiteľovi garáže a uvedených vecí H. J. škodu odcudzením vecí v celkovej výške 1404,77 a poškodením zámok v celkovej výške 53,11 eura.

Za to okresný súd uložil obvineného D. E. podľa § 233 ods. 3, § 42 ods. 1, § 41 ods. 2, § 38 ods. 2, § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 39 ods. 1 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Okresný súd zároveň podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výroky o trestoch, ktoré boli obvinenému E. uložené rozsudkom Okresného súdu Prievidza z 25. septembra 2012, sp. zn. 2T/187/2010, trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza z 21. novembra 2011, sp. zn. 1T/82/2011, trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza z 27. júna 2008, sp. zn. 1T/137/2008, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Okrem toho okresný súd podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil D. E. a G. R. povinnosť uhradiť spoločne a nerozdielne poškodenému R. A. škodu 5 000 eur a poškodenému H. J. škodu vo výške 728,60 eur.

Krajský súd v Trenčíne uznesením z 9. augusta 2018, sp. zn. 2To/66/2017 (ďalej tiež len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolania obvinených D. E., G. R. a prokurátora.

Len na okraj sa v tejto súvislosti žiada poznamenať, že označeným rozhodnutiam predchádzalo vydanie rozsudku Okresného súdu Prievidza z 13. augusta 2014, sp. zn. 2T/44/2012, ktorý bol podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), d) Tr. por. zrušený v celom rozsahu uznesením Krajského súdu v Trenčíne z

24. novembra 2015, sp. zn. 2To/124/2014, s tým, predmetná vec bola podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátená súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Cestou zvoleného obhajcu dňa 28. februára 2019 obvinený napadol dovolaním uznesenie krajského súdu ako i konanie, ktoré vydaniu tohto rozhodnutia predchádzalo, a to pre dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Opodstatnenosť svojho dovolania obvinený zakladá na nesprávnom právnom posúdení skutku vedeného pod č. 1 (obvinený napáda dovolaním len právnu kvalifikáciu vo vzťahu k tomuto skutku, keďže v prípade skutku č. 2 urobil vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por.; pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky), pre ktorý bol uznaný za vinného zo zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 233 ods. 1 písm. b), ods. 3 písm. b) Tr. zák., nakoľko v priebehu celého trestného konania nebol zabezpečený žiadny relevantný dôkaz, že tento skutok aj v skutočnosti spáchal.

Obvinený ďalej uviedol, že v prípade zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 Tr. zák. ide o úmyselný trestný čin, na naplnenie skutkovej podstaty ktorého sa vyžaduje preukázanie tzv. špecifického úmyslu. Predpokladom trestnej zodpovednosti spolupáchateľov v zmysle § 20 Tr. zák. je zároveň vzájomná dohoda aspoň dvoch páchatel'ov na tom, že spáchajú trestný čin. V jeho prípade však naprieč konaním nebol nikým ani jeden z týchto predpokladov (špecifický úmysel a vzájomná dohoda) preukázaný.

Podľa obvineného je porušením zákona, že bol odsúdený iba na základe tvrdenia iného páchatel'a, bez existencie jediného dôkazu, že sa na inkriminovanej trestnej činnosti spolupodieľal. Odsúdený G. R. ako v prípravnom konaní, tak aj na hlavných pojednávaniach menil svoju výpoveď. Menovaný svoju pôvodnú výpoveď z prípravného konania o odkúpení vozidiel a ich následného rozobratia a rozpredania na náhradné diely pri preštudovaní spisu upravil s tým, že sa chce priznať k spáchaniu trestného činu krádeže. Až následne popísal, ako mali byť spoločne s D. E. vozidlá odcudzené. Hoci obvinený počas celého konania popieral akúkoľvek formu spolupáchateľstva, resp. podieľania sa na páchaní trestnej činnosti G. R., súd vyslovil názor, že výpovede odsúdeného G. R. sú logické a podrobne popisujúce priebeh trestnej činnosti oboch obžalovaných. Súd sa ďalej vyslovil, že tieto výpovede spolu s ďalšími konštatovanými dôkazmi a okolnosťami tvoria ucelenú sústavu priamych aj nepriamych dôkazov, ktoré usvedčujú oboch obžalovaných zo spáchania trestnej činnosti pod bodom 1 rozsudku v rozsahu uvedenom v skutkovej časti tohto rozhodnutia. Z jeho odôvodnenia však podľa obvineného nie je možné zistiť, ktoré konkrétne dôkazy a okolnosti mal okresný súd na mysli. Podľa obvineného ani popis svedkyne P. J. nemôže byť hodnotený ako priamy, resp. nepriamy dôkaz, nakoľko obvineného neopoznala na hlavnom pojednávaní, pričom jej popis z prípravného konania zodpovedá popisu brata obvineného D. E.. Obvinený v tomto smere podotkol, že vo svojej záverečnej reči poukázal na veľké množstvo skutočností svedčiacich v jeho prospech.

Odsúdiť niekoho na päť rokov za zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti, len na základe tvrdenia jednej osoby - odsúdeného G. R., bez toho, aby bol vo veci zabezpečený čo i len jeden objektívny, právne relevantný dôkaz o podieľaní sa na spáchaní tohto trestného činu, je podľa obvineného dostatočným dôvodom na podanie mimoriadneho opravného prostriedku z dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Vo vzťahu k obvinenému teda došlo zo strany súdov k subjektívnemu posúdeniu veci, bez toho, aby zoberali do úvahy všetky okolnosti prípadu, resp. uviedli, prečo neuverili jeho obhajobnej argumentácii, že sa na trestnej činnosti G. R. vôbec nepodieľal.

Záverom obvinený požiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), aby po preskúmaní jeho dovolania a predloženého spisového materiálu vo veci rozhodol.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Prievidza zaujal k dovolaniu obvineného negatívne stanovisko v podaní, ktoré bolo prvostupňovému súdu doručené 18. apríla 2019.

V ňom uviedol, že námietky odsúdeného smerujú voči skutkovým zisteniam, ktoré sa týkajú jeho účasti na stíhanom zločine. Inkriminovaný skutok nevykazuje žiadne chyby z hľadiska právnej kvalifikácie, pričom v preskúmvanej veci nebol daný dôvod na použitie zásady in dubio pro reo, keďže konajúci súd o úplnosti a pravdivosti usvedčujúcich dôkazov nemal žiadnu pochybnosť, resp. neuveril verzii obvineného. Prokurátor je presvedčený, že okresný súd sa v písomnom vyhotovení napádaného rozsudku v príliehavom rozsahu venuje tomu, akými úvahami sa správal pri rozhodovaní o vine a treste u obvineného D. E.. Odôvodnenie rozsudku okresného súdu podľa prokurátora neopomína ani adekvátnu reakciu na jeho obhajobnú argumentáciu. Obdobe ani krajskému súdu podľa prokurátora nemožno nič vytknúť na tom, akým spôsobom pristúpil k svojej prieskumnej povinnosti vo vzťahu k odvolacím námietkam obvineného.

V obsahovej zhode s predloženou argumentáciou prokurátor navrhol podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuť dovolanie obvineného ako nedôvodné.

Na predmetné vyjadrenie prokurátora reagoval obvinený svojím ďalším podaním, ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 13. mája 2019. Plne zotrúvajúc na znení podaného dovolania, zvýraznil, že hlavným dôvodom pre jeho podanie (ktoré smeruje voči skutku vedenému pod č. 1) je skutočnosť, že bol uznaný za vinného zo spolupáchateľstva podľa § 20 k § 233 ods. 1 písm. b), ods. 3 písm. b) Tr. zák., hoci v prípravnom konaní a ani na hlavných pojednávaniach nebol zabezpečený žiaden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval, že sa tohto skutku naozaj dopustil. Trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti v zmysle ostatného ustanovenia je úmyselný trestný čin, pri ktorom sa vyžaduje preukázanie aj tzv. špecifického úmyslu. Ten podľa obvineného v jeho prípade nebol zistený. V súvislosti s § 20 Tr. zák. obvinený okrem toho pripomenul, že predpokladom trestnej zodpovednosti spolupáchateľov je vzájomná dohoda aspoň dvoch páchatel'ov na tom, že spáchajú trestný čin. Ani to však vo vzťahu k jeho osobe nebolo nikým a ničím preukázané.

Najvyšší súd ako súd dovolací podľa § 377 Tr. por., predbežne preskúmal dovolanie obvineného a nezistil žiaden formálny dôvod, pre ktorý by ho bolo nevyhnutné odmietnuť v zmysle § 382 písm. a), b) alebo písm. d) až písm. f) Tr. por. Na strane druhej však najvyšší súd dospel k zrejmému záveru, že v predloženej dovolaní absentuje čo i len jeden dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., a preto ho postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. ako nedôvodné odmietol.

Hneď na úvod považuje najvyšší súd za potrebné pripomenúť, že dovolanie v zmysle § 368 a nasl. Tr. por. si nemožno zamieňať s odvolaním, a teda s tretím stupňom v rámci súdneho konania, ktorým sa za rovnakých podmienok možno domáhať zmeny napadnutého rozhodnutia. Dovolanie patrí k mimoriadnym opravným prostriedkom, čo znamená, že pri jeho uplatnení musí výrazným spôsobom prevyšovať záujem na zákonnosti a spravodlivosti súdneho rozhodnutia nad jeho stabilitou. Tomu zodpovedá aj taxatívny výpočet dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1, ods. 3 Tr. por., ktorými sa možno domáhať zmeny právoplatného rozhodnutia, resp. aj jemu predchádzajúceho konania.

V úzkej nadväznosti na to nemožno opomenúť ani právnu úpravu prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu, pokiaľ ide o jeho viazanosť dôvodmi podaného dovolania v zmysle § 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por., ktorá sa netýka formálno-právneho uplatnenia niektorého (či viacerých) z dovolacích dôvodov upravených v § 371 ods. 1 až ods. 3 Tr. por., ale vecných chýb, ktoré dovolateľ vo svojom podaní namietol (viď R 120/2012). V súlade s tým, tak zodpovednosť za kvalitu podaného dovolania znáša výlučne dovolateľ, ktorý svojím podaním určuje mantinely prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu. To znamená, že najvyšší súd nebude preberať jeho aktivitu a iniciatívne zisťovať ďalšie (v dovolaní neoznačené) chyby napadnutého rozhodnutia, alebo aj jemu predchádzajúceho konania, ktoré by zodpovedali niektorému z prípustných dovolacích dôvodov.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je daný vtedy, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Na margo citovaného dovolacieho dôvodu najvyšší súd podotýka, že jeho účinné uplatnenie pripúšťa dve alternatívy. Prvá umožňuje namietať nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku a druhá oprávňuje dovolateľa uplatniť výhradu nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia. Za každých okolností však musí ísť o námietky právne, nikdy nie skutkové, keďže to explicitne vylučuje dikcia vety za bodkočiarkou ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Najvyšší súd z titulu dovolania obvineného či generálneho prokurátora podľa § 369 ods. 2 Tr. por., teda nemôže preskúmať správnosť zisteného skutku a postup, akým konajúce súdy v konkrétnej veci vyhodnotili dôkaznú situáciu, nakoľko k tejto činnosti nedochádza na poklade hmotnoprávných, ale procesných ustanovení (k tomu vid' R 57/2007, ZSP 46/2013, R 47/2014). Inými slovami, dovolací súd je zásadne viazaný skutkovým stavom (ako je uvedený v napadnutom rozhodnutí), ku ktorému vo veci dospeli nižšie konajúce súdy. Namietanie rozsahu vykonaného dokazovania, či nesúhlas s jeho hodnotením, teda nenapĺňa zákonné atribúty žiadneho z prípustných dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

V kontexte uvedeného najvyšší súd bez ďalšieho pripísal nulovú relevanciu tej časti dovolania obvineného, ktorou sa domáha zmeny v hodnotení dôkaznej situácie (skutkového stavu), ako ju v preskúmvanej veci ustálili oba nižšie konajúce súdy. Dovolací súd tým má na mysli námietku obvineného o absencii nespochybniteľného - objektívneho dôkazu, ktorý by ho usvedčoval zo spoluúčasti na skutku vedenom pod č. 1. K tomu najvyšší súd zároveň poznamenáva, že obvinenému prislúcha nespochybniteľné právo na predkladanie vlastných hodnotiacich úsudkov vo vzťahu k miere objasnenia skutkového a dôkazného stavu, avšak do jeho práva na spravodlivý proces nepatrí, aby sa všeobecný súd s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov stotožnil (k tomu bližšie vid' napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. decembra 2016, sp. zn. III. ÚS 877/2016). Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, keďže v danom ohľade platí výlučne zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por. Mýli sa preto obvinený, ak uvádza, že k porušeniu zákona v jeho trestnej veci došlo tým, že bol odsúdený iba na základe vyjadrení iného páchatel'a.

Berúc do úvahy doposiaľ uvedené, najvyšší súd zastáva názor, že obvinený sa touto výhradou v princípe domáha použitia zásady in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech), a preto nad rámec konštatovaného dodáva, že aj námietka založená na nepoužití predmetnej zásady je vo svojej podstate založená na spochybňovaní procesu hodnotenia dôkazov, vrátane skutkových zistení, ku ktorým dospeli vo veci konajúce súdy, a preto v zmysle vyššie uvedeného u obvineného (vrátane osôb uvedených v § 369 ods. 5 Tr. por.) či generálneho prokurátora nepredstavuje účinne uplatniteľnú námietku v dovolacom konaní (porovnaj s uzneseniami najvyššieho súdu z 1. júla 2013, sp. zn. 2 Tdo 15/2013, z 9. septembra 2015, sp. zn. 3 Tdo 47/2015, alebo aj z 30. januára 2019, sp. zn. 6 Tdo 82/2017).

Najvyšší súd na margo namietanej absencie znaku subjektívnej stránky trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. b), ods. 3 písm. b) Tr. zák. považuje za potrebné dovolateľovi najprv ozrejmiť, že motív páchatel'a a subjektívna stránka trestného činu sú znaky, ktoré sa síce týkajú psychiky páchatel'a, ale prejavujú sa navonok v spáchanom skutku a dokazujú sa rovnako ako objektívne znaky trestného činu (konanie, následok a príčinný vzťah). Namietanie ich nezistenia alebo nesprávneho či neúplného zistenia v dôsledku nevykonania dokazovania alebo nesprávneho vyhodnotenia vykonaného dokazovania až v dovolaní predstavuje namietanie skutkových zistení a záverov, čo ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nepripúšťa (ZSP 40/2010). Inak povedané označený dovolací dôvod nemôže napĺňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t. j. ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia (R 3/2011).

Pokiaľ ide o subjektívnu stránku naposledy uvedeného trestného činu, je pravdou, že pre jej naplnenie sa vyžaduje špecifický úmysel - motivovaný formou zatajenia existencie príjmu alebo iného majetku z trestnej činnosti alebo veci, prípadne v zakrytí ich pôvodu v trestnom čine alebo ich určenia či použitia

na jeho spáchanie, či v úmysle zmarit' ich zaistenie na účely trestného konania alebo ich prepadnutia, či zhabania.

Dovolací súd, viazaný vyššie citovanými skutkovými zisteniami, však nemohol akceptovať tvrdenie obvineného o chýbajúcom úmysle obvineného vo forme zatajovania existencie majetku pochádzajúceho z trestnej činnosti (viacerých motorových vozidiel), v zakrytí jeho pôvodu v trestnom číne a zároveň v úmysle zmarenia jeho zaistenia na účely trestného konania. Podľa názoru najvyššieho súdu niet najmenších pochyb o tom, že uvedené aspekty subjektívnej stránky sú jednoznačne obsiahnuté v skutkovej vete výrokovej časti (vedenej pod č. 1) dovolaním napadnutého rozsudku okresného súdu.

Najvyšší súd v tomto smere podotýka, že obvinený v zmysle inkriminovaného skutku postupne dohodol od neznámych osôb odkúpenie piatich motorových vozidiel, ktoré boli odcudzené rôznym vlastníkom na rôznych miestach Slovenska, za ktoré motorové vozidlá zaplatil kúpnu cenu G. R. na základe požiadavky obvineného, pričom menovaný R. od neznámych osôb tieto motorové vozidlá prevzal bez dokladov, technických preukazov a kľúčov. Predmetné motorové vozidlá boli následne ukrývané v rodinnom dome G. R., kde boli v krátkom časovom slede oboma spoločne rozobrané a rozpílené. Komponenty z týchto vozidiel si obaja rozdelili, pričom každý so svojou časťou naložil podľa vlastného uváženia. Obvinený pritom G. R. osobitne povedal, aby rozstrihal a zahodil evidenčné značky z týchto vozidiel. Obvinení týmto spoločným konaním prišli k neoprávnenému prospechu vo výške 34 489 eur.

V kontexte uvedeného rovnako neobstojí ani tvrdenie obvineného o nepreukázaní tzv. vzájomnej dohody spolupáchateľov v zmysle § 20 Tr. zák., keďže z popisu skutku je podľa najvyššieho súdu nepochybne zrejmé, že obaja obvinení konali spoločne po predchádzajúcej dohode, vo vzájomnej súčinnosti a v súlade s vytyčeným zámerom.

Výlučne v záujme úplnosti najvyšší súd k ostatne prijatému záveru vo všeobecnosti dodáva, že predpokladom trestnej zodpovednosti spolupáchateľov je vzájomná dohoda (aspoň dvoch páchatateľov) na tom, že spáchajú trestný čin. Úmysel pri spolupáchateľstve smeruje k spáchaniu trestného činu spoločným konaním. Vyžaduje sa tu spoločný úmysel páchatateľov, zahŕňajúci tak ich spoločné konanie ako aj spoločné spôsobenie následku - porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného Trestným zákonom. Spoločný úmysel pritom nemožno stotožňovať s výslovnou dohodou páchatateľov, keďže pre vyodenie trestnej zodpovednosti stačí aj dohoda konkludentná. Každý zo spolupáchateľov si však musí uvedomovať, že jeho konanie a konanie ostatných spolupáchateľov smeruje k spoločnému spáchaniu trestného činu, resp. aspoň s tým byť uzročený (bližšie vid' uznesenie najvyššieho súdu z 27. februára 2014, sp. zn. 4 Tdo 33/2013).

Keďže z uvedených skutočností nevyplýva záver o naplnení niektorého (či viacerých) z prípustných dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por., najvyšší súd odmietol dovolanie obvineného spôsobom, ako je to vyjadrené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e :

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.

